

פורנוגרפיות? היכולות הן.. לקלקל ולהשחית?"

אמר: "לא!"

שופטים ואקס וסגל

מרגישה חמימות ומשיכה אל בעלי. יתכן שאיני להוטה במיוחד, אך אם ברצוני לתנות אתבי, הריני נותנת לו ברצון הנאה זאת. "איני מגיעה לשיא בכל פעם, ואותו ה פעמים שבחן אני מגיעה, שונות זו מזו בדרכים שונות. יש לילות בהם הדבר עז כליך עד שאני נותרת באפיסת כוחות שעה ארוכה לאחר מכן. ויש לילות שאני נהנית אך לא עד כדי כך."

ומן המאמר אהבה ומגע מיני — האם זה היינו הך? בעמוד 20 קטע להלן:

"זה עשרות שנים טוענים הרופאים והמד ענים כי האונניזם אינו אלא תופעה טבעית אצל הגבר או האשה. אדם זקוק לפורקן ואלה הם האמצעים הראשונים העומדים ל רשותו, ברצונו ואף שלא ברצונו."

כל קשר למאמרים הנ"ל בעמודים 1, 4, 5, 12, 13, 21, 24 ובמעטפה של החוברת: המין בצילום, זה עלול לגרום להשחתת המוסר.

מקום דוגמניות עירום

ט יכ טעמים של המו"לים וכחנותיהם המסחריות לא עמדו ליוון. השאלה ה יחידה היתה: האם חומר קריאה כזה יכול לקלקל אורח גורמאלי במדינת ישראל?

פרקליט המדינה הציג לשופט כמה שאלות: "אם אתה, אדוני השופט, וכנס לחנות ונתקל בחוברת כזאת, האם יתקוף אותך רגש של בושה? אם תחזיק חוברת כזאת באוטובוס, האם תתבייש בה? אם התשובה חיובית, הרי זה חומר תועבה."

מיבחן אחר של בראור: "אם נגיד שזה איננו חומר תועבה, יבוא מחר עתון רציני ויפרסם חומר כזה. האם תרצה, אדוני ה שופט, לראות זאת בעתון רציני?"

השיב על כך עורך הדין שלמה ירקוני, בשם הנאשמים: "מיבתנים אנגליים אינם טובים למציאות הישראלית. אצלנו לא יא

שים שום אורח אשה שיצאה לרחוב במכ נסיים קצרים. באנגליה ייחשב הדבר כימעט לפריצות!"

השופט קיבל דעה זו. אחרי שקבע כי התביעה לא הביאה שום עדות מוסמכת לכך שיש בחומר כדי להשחית, חייה השופט את דעתו שלו: לאור המציאות הישראלית, אינו רואה בחומר הנידון דבר תועבה.

באותו זמן שהשופט ואקס התעמק בערכן המפוקפק של חוברות מין מקומיות עלובות, נאלץ שופט אחר באותו בניין, שופט השלום התל-אביבי יעקב סגל, להתעמק בשתי יציר רות שעמדו על רמה הרבה יותר גבוהה. הן נתפסו על-ידי המשטרה אצל מאיר מילר, סוחר לספריאמנות ברחוב העליה, תל-אביב. הראשון היה ספר צרפתי רב-זרוע בשם ההיסטוריה של האירוטיזם, שהתימר להניח קוייסוד לתיאוריה כוללת של האירוטיזם, בלחי תמונות של גדולי האמנים בדורות ה שונים, מלבושי התקופות השונות וחומר פילוסופי. השני היה סיפון בשם תרגילים אקדמאיים, שהכיל קובץ של תצלומי-עירום של נשים, מצולמים בידי שני אמני-צילום בריטיים, שהוצאו לאור בפאריס. הם נועדו בעיקר לעזור לציירים הסובלים מחוסר דוג מניות עירום. טענת המשטרה: שניהם ספרי תועבה.

הפעם היה תוכן המישפט הרבה יותר רציני. ני לבני חוברות המין המקומיות, לא טען איש שיש להן ערך ספרותי או אמנותי. אולם לגבי ספריו של מילר, נתעוררה שאלה ברורה של חופש האמנות כנגד היד המתה של פורטיאניזם מסולף ושונא-אמנות. מילר בן ה-54 ויתר על עדים, וגם הפרקליט הלך בדרך זו. שוב הוטל על שופט להתחיל לבדו אם חומר-האשמה מהרה תועבה לאדם ישראלי.

"המין הוא חמא..."

ה שופט סגל ניגש לעבודתו באופן יסודי. "נראה לי כי כל חתידעת של מישור אחר לא תקבע טיבם של ספרים וחוברות אלה," קבע. "התמונות מדברות בעד עצמן, ובית-המשפט לבדו מוסמך רק בוע אם אמנם חומר זה הוא דבר-תועבה." מה המיבחן? הוא נקבע בשנת 1868 על-ידי פסק-דין בריטי, שהניח את ההלכה ה באה: "המיבחן לתועבה הוא אם מגמת ה חומר לקלקל ולהשחית את אדם אשר רותם נתונה להשפעה בלתי-מוסרית כזאת, ואשר ילדיהם יכולים ליפול פרסומים מסוג זה." גם בית-המשפט הישראלי, בשנת 1950 קבע אבחנה דומה: "עלינו לקבוע שספר מהנה חומר-תועבה לא רק אם חובר אך ורק לשם גירוי יצרים, אלא אם הוא ערוך בצורה כזאת ובאופן כזה שבעיקרו, או

תמונות עירום כדוגמות לציירים ולפסלים

בכללו, או אפילו בחלקו הניכר, הוא מכיל חומר הנוטה לגרות את היצר ולגרום להר הורים של תאוה מינית גסה."

האם ספר אמנותי או מדעי, הקשור ב ענייני מין, יכול להיות תועבה? הזכיר השופט הלכה משפטית, שנקבעה בתקדים: "ספר הון ברפואה, והמכיל תמונות הנחו צוות לשם אינפורמציה של האנשים אשר לחינוכם הוא מוקדש, יכול מבחינה ידועה להיות גס, אך בכל זאת לא יישמש נושא למישפט פלילי. אולם לא יתכן שהדפוסים האלה יוצגו לראחה לפני כל אחד."

לפי ההלכה הישנה, בעת שדנים על נטית הספר, אין בודקים את כוונת מחברו או מניצו. אם לפי תוכנו של הספר, באופן כתיבתו או צורתו, מסתבר כי הוא נוטה לעורר הרהורים שיש בהם משום תועבה, לא יהיה צורך להוכיח שזאת היתה כוונתו.

"נודמן לדין ספרו של השופט האנגלי דנינג, הוסיף סגל, "המבקר עמדה זו של בתי-המשפט האנגליים באומרו שאין היא מתאימה לזמננו. אם תבוצע ההלכה באופן תקיף, היא תגביל מדי את החופש. אין לדון ספר לכף חובה פשוט מפני שהוא יכול ליפול לתוך ידיים שהוא לא נועד להן. יש לדון אותו על-פי כוונת המו"ל. אל מי הוא פונה? אם הוא פונה לצעירים או לאנשים בלתי-אחראיים, ומוסר להם חומר גס או מזוהם, העלול לקלקל או להשחית אותם — הרי אז הוא אשם ויש להשמיד את

הספרים מכילים תמונות עירום. האישום הוא בקשר לתמונות בלבד, אך אין לקבוע דעה עליהן בלי קבלת מושג על תוכנם. אני אומנם ידען קטן מאד בשפה הצרפתית, שפת הספרים, אך ככל שהבנתי את תוכנם, הרי הוא מדעי במידה כזאת, שאפשר לקבוע בביטחה שנועדו לצורכי מדע ואומנות.

אולי היו ימים בהם היו עלולות תמונות מסוג זה ליצור מחשבות תועבה ולגרום להשחתת המוסר. אך לא נראה לי כי כן הוא הדבר בימינו, ואף בארצנו.

"אם ישנם מועטים שבמועטים שעליהם עלולים אולי הספרים להשפיע לרע, הרי שאלה מעטים מכדי שיובאו בחשבון, ואין להחרים את הספרים בגללם.

"כאשר לחוברות: פרט להקדמה הן מכילות אך ורק תמונות, רובן ככולן תמונות עירום. מתוך דפדוף בדפיהן אני קובע, שהתמונות אמנותיות הן, ואין בהן, ברוב זמננו, כל דבר שחיתות. אין בהן דבר הרומז על חיי מין בין הגבר והאשה. הגופות העירומים של הנשים כשלעצמן, באותו אופן שהן מובאות בתמונות, אינן עלולות, אני מרשה לעצמי לקבוע בביטחה, להשפיע לגירוי רובו של הנוער בארץ זו.

"במידה שהן עלולות להשפיע על מיעוט שבמיעוט, הרי שלא רק שאין להטיל דופי בספרים ובחברות, אלא שבמקום שנמצאו, לא נראה לי שהם עלולים ליפול לידי מיעוט זה. "לאור כל זאת אני קובע כי התמונות בספרים ובחברות, אינן עשויות לגרום ל השחתת המוסר. על כן אני מזכה את הנאשם." היה זה סימן-דרך בדרכו של החוק ה ישראלי אל בגרותו, בעניינים שבינו לבינה.

אמנות או תועבה? ספר צרפתי על תולדות הארוטיקה בעולם